

mere omhandlede; men, saavidt jeg erindrer, var Thinget af den Mening, at man ikke burde gaae ind paa en saadan ubegrændset Myndighed for Ministeriet, idet man fandt, at det altid vilde være noget Betænkeligt. Man indskrænkede derfor, saavidt jeg mindes, Bestemmelsen til at skulle gjælde en vis Tid. Naar der var en saadan Begrænsning paa en eller anden Maade i Udkastets Forslag, vilde jeg meget vel kunne gaae ind paa det; men en anden Sag er det, naar Bemyndigelsen er ubegrændset med Hensyn til Tiden, thi da forekommer det mig, at Sagen er langt mere betænkelig. Det er yttret, at man med Hensyn til Personer over 18 Aar kan give en speciel Lov og derved bestemme, hvad disse Personer skulle have; men, lader man det gjælde med Hensyn til Personer over 18 Aar, kan man ligesaa godt tage de Personer med, der ere under 18 Aar. Ved dem, der ere over 18 Aar, vil man dog ikke kunne undgaae den ubehagelige Discussion om personlige Qualificationer og Forhold; men, kan man ikke det, forekommer det mig, at man ogsaa kunde tage de Personer med, som ere under 18 Aar, da det dog synes at have sin Betænkelse at give en saadan Myndighed paa en ubegrændset Maade.

Mr. P. Bruun: Det var kun med Hensyn til Forholdet imellem de Summer, der stilles til Ministeriets Disposition, og de Summer, der ville blive at bevilge i Genhold til § 8, at jeg vilde tillade mig et Par Ord, navnlig med Hensyn til hvad den høitagtede Finantsminister nu sidst yttrede. Jeg opfattede maaskee ikke rigtigt, om det var den høitagtede Finantsministers Mening, at ikke alene en saadan Dispositionsret, som der senest var Tale om, findes i næsten alle constitutionelle Lande, eller om den høitagtede Finantsminister tillige meente, at saadanne Bevillinger, som efter Udkastets § 8 ville skee, ogsaa findes i alle constitutionelle Lande. Ordene faldt under Get, saa at jeg ikke var istand til i Diebliffet bestemt at fatte Meningen. Det forekommer

mig, at der er en væsentlig Forskjel mellem disse to Dele. Jeg tvivler ingenlunde paa, at der i de fleste constitutionelle Lande ved enkelte Leiligheder og maaskee endogsaa aarlig gives Regjeringen Dispositionsret over enkelte Summer, men det synes mig at være noget ganske Andet end Bemyndigelsen efter § 8. Den høitagtede Finantsminister yttrede tillige, at Udvalgets Forslag havde den meget stemme Side, at Vedkommende derved kunde komme til at vente i længere Tid, inden deres Skjæbne blev afgjort. Det er vistnok en Ulempe, det kan ikke negtes; men, da der er Spørgsmaal om Tillægsunderstøttelser til Born af en Enke, der allerede har Pension, synes dog Ulempen allerede derved for en stor Deel at falde bort; og, naar den høitagtede Finantsminister tillige henviser til, at Bestemmelserne i Grundloven med Hensyn til den aarlige Rigsdags Afholdelse kunde forandres saaledes, at Rigsdagen herefter kun skulde komme sammen hvert andet eller tredje Aar, da vilde jo vel denne Ulempe træde stærkere frem, men det vil da vise sig, om man ikke ved et Lovforslag kan raade Bod paa denne Ulempe. Der er da herved at tage i Betragtning, hvad jeg maaskee tør bede lagt vel Mærke til, at det da vil være meget lettere at gaae over fra Udvalgets Forslag til Udkastets, end omvendt; det vil vistnok være lettere, efterat det er vedtaget, at Rigsdagen skal have den endelige Afgjorelse, at komme til at overdrage den til Regjeringen, end omvendt. Det forstaaer sig, det er jo en individuel Mening, som jo ikke kan bestemt begrundes. — Af den høitarede Finantsministers seneste Foredrag skal jeg endnu tillade mig at fremhæve, at det forekommer mig, at det temmelig stærkt fremgik deraf, at den egentlige Control vilde blive at udøve ved at udelukke vedkommende Udgiftsposter, eller, hvad der falder sammen dermed, ved at forkaste hele Finantsloven. Det er altsaa kun ved at bringe Sagen til en Crisis eller saa at sige at stille Sagen paa Spidsen, at Rigsdagen kan gjøre nogen Forandring i de af Regjeringen gjorte Bevillinger.